ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

(Τοῦ Ρ. ΚΙΠΛΙΓΚ)

Ἡ νύχτα ἦταν ἀσφυκτική, καὶ μέναμε ξαπλωμένοι κοντὰ στὸ μεγάλο κλουβὶ ἑνὸς οὐραγγοτάγγου, στὸ κατάστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου, μαζὶ μὲ τὸ Χάνς Βρέτμων, τὸ Γερμανό.

Στὸν ὕπνο του, ὁ οὐραγγοτάγγος εἶδε ἴσως κάποιο ὄνειρο καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ

— Νὰ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ αὐτὴ τὴ στιγμή. θὰ μᾶς ἔκανε ὅλους κομμάτια, εἶπε νωθρὰ ὁ Χάνς. Κυττᾶξτε τώρα πῶς θὰ τὸν ἡμερέψω.

Καὶ ἄρχισε ἕνα σφύριγμα δυνατὸ καὶ παρατεταμένο, ἀπαράλλαχτα ὅπως σφυρίζουν τὰ φείδια. Ὁ οὐραγγοτάγγος ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ φόβο.

— Αὐτὸ τὸν ἡμερώνει, εἶπε ὁ Χάνς. Τῶμαθα αὐτὸ τὸ κόλπο στὸ Μογκούγκ Τωνζόγκ, ὅταν μάζωνα πιθήκους γιὰ νὰ τοὺς πουλήσω στὸ Βερολῖνο. Ὅλα τὰ ζῶα τοῦ κόσμου φοβοῦνται τοὺς πιθήκους, καὶ οἱ πίθηκοι φοβοῦνται τὰ φείδια.

— Θὰ σᾶς διηγηθῶ σχετικῶς μιὰ ἱστορία, καὶ ἂν θέλετε πιστέψτε την. Λοιπόν, τὸν καιρὸ ποὺ μάζωνα αὐτοὺς τοὺς μικροὺς πιθήκους, κατὰ τὰ 80, βρισκόμουν στὰ νησιὰ τοῦ Ἀρχιπελάγους, στὴ Νέα Γουϊνέα. Καλλίτερα νὰ μαζώνῃς διαόλους παρὰ πιθήκους. Ἄλλοι θὰ σοῦ κόψουν κανένα δάχτυλο μὲ τὰ δόντια, ἄλλοι πεθαίνουν ἀπὸ νοσ αλγία. Ἔζησα ἐκεῖ ἕνα χρόνο καὶ γνωρίστηκα μ' ἕνα Γάλλο φυσιοδίφη ποὺ τὸν λέγαν Βερτράνδο.

Αὐτὸς ὁ Βερτράνδος εἶχε σπίτι του ἕνα μεγάλο οὐραγγοτάγγο, ὅμοιο καὶ ἀπαράλλαχτο μ' αὐτὸν ἐδῶ, ποὺ λὲς καὶ ἦταν ἄνθρωπος.

Τὸν βρῆκε ἀπὸ μικρό, καὶ τὸν εἶχε σὰν παιδί του, σὰν ἀδελφό του. Ὁ οὐραγγοτάγγος εἶχε τὸ ἰδιαίτερό του δωμάτιο, μὲ κρεβάτι καὶ σκεπάσματα καὶ σηκωνόταν τὸ πρωΐ, κάπνιζε τὸ ποῦρο του καὶ ἔτρωγε μαζὶ μὲ τὸ Βερτράνδο. Πήγαιναν ἀκόμη καὶ περίπατο μαζί, κρατημένοι ἀπὸ τὸ χέρι, πρᾶγμα ποὺ προξενοῦσε ἐντύπωσι φρικιαστική. Τὸ εἶδα αὐτὸ τὸ ζῶο νὰ λιγώνεται στὰ γέλοια ξαπλωμένο στὴν καρέκλα του, ὅποτε ὁ Βερτράνδος τοῦλεγε ἀστεῖα. Ἦταν σωστὸς ἄνθρωπος. Καὶ σὲ μένα ἐφέρετο πάντα εὐγενικά, παρεκτὸς ὅταν φλυαροῦσα πολλὴ ὥρα μὲ τὸ Βερτράνδο. Τότε μὲ τραβοῦσε ἔξω μὲ τὰ μεγάλα του χέρια, σὰν νὰ ἤμουν παιδί. Βεβαίωνα πὼς ἦταν σωστὸς ἄνθρωπος, καὶ ὁ Βερτράνδος τὸ ἴδιο, καὶ ὁ οὐραγγοτάγγος μᾶς ἐννοοῦσε καὶ τοὺς δυὸ καὶ γελοῦσε, ἔχοντας τὸ ποῦρο στὸ στόμα του καὶ δείχνοντας τὰ μεγάλα δόντια του καὶ τὰ γαλάζια γούλια του.

Τὴν ἄρπαξε καὶ τὸ ἔκανε κομμάτια

***

Πέρασα ἐκεῖ ἕνα χρόνο. Μιὰ φορὰ ὁ Βερτράνδος μοῦ εἶπε ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτῇ γιατὶ βρῆκε μιὰ νέα ποὺ τοῦ ταίριαζε καὶ μὲ ρώτησε ἂν βρίσκω καλὴ τὴν ἰδέα τοῦ γάμου. Ἡ ἰδέα εἶναι καλή, τοῦ εἶπα, ἀλλὰ συλλογίσθηκες τὸ Μιμῆ; Ἂν ἐμένα μὲ τραβάει ἔξω ὅταν σοῦ μιλῶ πολλὴ ὥρα, τί θὰ τῆς κάμῃ τῆς γυναίκας σου; Θὰ τὴν κομματιάσῃ. Νὰ ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σου, Βερτράνδε, θὰ πρόσφερα στὴ γυναῖκα μου γαμήλιο δῶρο τὸ Μιμῆ βαλπαμωμένο! —«Νὰ τὸν σκοτώσω;» εἶπε ὁ Βερτράνδος. —«Εἶναι δικός σου, τοῦ εἶπα, νὰ ἦταν δικός μου θὰ τὸν εἶχα τώρα σκοτωμένο».

Τότε αἰσθάνθηκα πίσω στὸ σβέρκο μου τὰ δάχτυλα τοῦ Μιμῆ. Θεέ μου! Σᾶς λέω πὼς μιλοῦσε μὲ τὰ δάχτυλά του, ὅπως ἔχουν οἱ κωφάλαλοι τὸ ἀλφάβητό τους. Πέρασε τὸ δασύτριχο μπράτσο του γύρω στὸ λαιμό μου, μοῦ σήκωσε τὸ πηγοῦνι καὶ μὲ κύτταξε στὸ πρόσωπο, μόνο γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐννοοῦσα τὴ γλῶσσα του ὅπως αὐτὸς ἐννοοῦσε τὴ δική μου.

— Κύτταξέ τον! εἶπε ὁ Βερτράνδος. Καὶ θέλεις νὰ τὸν σκοτώσω τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ χαϊδεύει· νὰ τί θὰ πῇ γερμανικὴ ἀχαριστία!

Μὰ ἐγὼ ἤξερα πὼς ὁ Μιμῆς ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἔγεινε γιὰ πάντα ἐχθρός μου. Ὅταν τὸν ξαναεῖδα εἶχα πιστόλι στὸ ζωνάρι. Τὸ ἄγγισε μιὰ φορά, καὶ σήκωσα τὸ λύκο γιὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι ἦταν γεμᾶτο. Εἶδε ποὺ σκότωναν μικροὺς πιθήκους στὰ δάση. Ἐννόησε...

Λοιπόν, ὁ Βερτράνδος παντρεύτηκε, καὶ ἐλησμόνησε τὸν Μιμῆ ποὺ χοροπηδοῦσε πιὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Τὸν ἔβλεπα ποὺ χόρευε. Ἔπαιρνε ἕνα χοντρὸ κλαδὶ καὶ χτυποῦσε τὴν ἄμμο, ὅσο ποὺ ἔσκαφτε μιὰ μεγάλη τρύπα, σὰ λάκκο. Τότε εἶπα στὸ Βερτράνδο: —«Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, σκότωσέ τον τὸ Μιμῆ. Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ ζήλια».

Ὁ Βερτράνδος μοῦ ἀπήντησε;

— Κάθε ἄλλο. Ἀγαπᾷ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν ὑπακούει. Ἂν τοῦ πῇ νὰ πάῃ νὰ μοῦ φέρῃ τῆς παντοῦφλες, πηγαίνει καὶ μοῦ τῆς φέρνει,

Καὶ κοίταξε τὴ γυναῖκα του μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἦταν μιὰ ὄμορφη γαλλίδα κρεολή.

—Τότε τοῦ εἶπα:

—Λὲς πὼς ξέρεις ἀπὸ πιθήκους καὶ τὸν ἀφίνεις νὰ χτυπάῃ τὴν ἀμμουδιὰ ἀπὸ τὴ λύσσα του γιατὶ δὲν τοῦ γελᾶς! Φύτεψέ του μιὰ σφαῖρα ὅταν θᾶρθῃ στὸ σπίτι, γιατὶ τὰ μάτια του ἑρμηνεύουν τὸ θάνατο.

—Ὁ Μιμῆς ἦρθε στὸ σπίτι, μά τὰ μάτια του ἡμέρεψαν. Τάκρυψε ὅλα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ πονηρία. Πῆγε νὰ φέρῃ τῆς παντοῦφλες ὅπως τὸν πρόσταξε ἡ γυναῖκα, καὶ ὁ Βερτράνδος μοῦ εἶπε:

—Τὸ ξέρεις σὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα ποὺ τὸν ἔχω κοντὰ μου δώδεκα χρόνια; Μὴ μᾶς ξαναπῇς πιὰ τέτοιες ἀνοησίες.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ Βερτράνδος ἦρθε σπίτι μου νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ φτιάσω κάτι κιβώτια γιὰ δείγματα ποὺ εἶχα νὰ στείλω. μοῦ εἶπε πὼς ἄφησε τὴ γυναῖκα του μόνη στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του μαζὶ μὲ τὸ Μιμῆ. Τότε βιάστηκα ν' ἀποτελειώσω τὰ κιβώτια καὶ τοῦ εἶπα:

—Πᾶμε σπίτι σου νὰ πάρουμε ἕνα ποτῆρι κρασί.

—Πᾶμε, εἶπε ἐκεῖνος γελῶντας.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν στὸν κῆπο, καὶ ὁ Μιμῆς δὲν ἦρθε στὴν πρόσκλησι τοῦ Βερτράνδου. Ἔκρουσε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ καὶ ἦταν διπλοκλειδωμένη. Τότε μὲ κοίτταξε καὶ ἡ ὄψι του ἦταν κίτρινη σὰν θειάφι,

Παραβίασα τὴν πόρτα μὲ τῆς πλάτες: Στὴν ὀροφὴ ἦταν ἀνοιγμένη μιὰ μεγάλη τρύπα καὶ ὁ ἥλιος ἔπεφτε στὸ πάτωμα.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀντικρύσαμε τότε ἦταν φρικῶδες. Φρικιαστικό. Κάτω στὸ πάτωμα βρίσκοταν τὸ σῶμα τῆς γυκαῖκας τοῦ Βερτράνδου, κομματιασμένο. Κομμάτια μέλη καὶ κορμός, αἵματα, τρίχες μαλλιῶν. αἱμόφυρτα φορέματα, ἀνατριχίλα!..

Ὁ Βερτράνδος βλέποντας τὸ φρικῶδες αὐτὸ θέαμα ἔμεινε βουβός Χλώμιασε. Ἔτριξε τὰ δόντια του. Κι' ἤρχισεν ἔξαφνα νὰ γελᾶ. Εἶχε τρελλαθῆ!... Ἔξαφνα γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

Θὰ μπαλλώσουμε τὴν τρύπα στὸ ταβάνι καὶ θὰ περιμένουμε τὸ Μιμῆ. Σίγουρα θὰ ξανάρθῃ,

***

Περιμέναμε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι δέκα μέρες καὶ μιὰ — δυὸ φορὲς εἴδαμε τὸ Μιμῆ νὰ προχωρῇ ὀλίγα βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος. Φοβόταν γιατὶ ἔκαμε κακό. Τὴν δεκάτη ἡμέρα ὁ Βερτράνδος, μὲ καλοπιάσματα, τὸν ξανάφερε σπίτι. Ὁ Μιμῆς διάβηκε τὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ μικρὲς κραυγὲς κρατῶντας στὸ χέρι μιὰ μακρυὰ μπούκλα μαύρων μαλλιῶν!...

Τρεῖς ἡμέρες ὁ Βερτράνδος τοῦ ἔκανε καλοπιάσματα γιατὶ ὁ Μιμῆς δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν ἐγγίσουν. Ἔτσι ὁ Μιμῆς ξεθόρρεψε, ἦρθε νὰ δειπνήσῃ στὸ ἴδιο τραπέζι μαζί μας.

Ὁ Βερτράνδος τοῦδωσε κρασὶ δυνατὸ ὅσο ποὺ ὁ Μιμῆς μέθυσε, καὶ τότε...

Ὁ Χάνς σταμάτησε γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ ποῦρο του.

— Καὶ τότε τοῦ εἶπα.

Τότε, ὁ Βερτράνδος τὸν σκότωσε μὲ τὰ χέρια του, καὶ ἐγὼ πῆγα νὰ κάμω ἕναν περίπατο στὴν ἀκρογιαλιά. Αὐτὴ ἦταν δουλειὰ τοῦ Βερτράνδου. Στὸ γυρισμό μου, βρῆκα τὸν οὐραγγοτάγγο νεκρὸ καὶ τὸ Βερτράνδο ποὺ ψυχορραγοῦσε ἥσυχα ὅπως πάντα καὶ φαινόταν εὐχαριστημένος. Ξέρετε πῶς ἀναλογεῖ ἡ δύναμι τοῦ οὐραγγοτάγγου στὴ δύναμι τοῦ ἀνθρώπου— εἶναι σὰν ἑπτὰ πρὸς ἕνα. Ὡς τόσο ὁ Βερτράνδος σκότωσε τὸ Μιμῆ μὲ τὰ ὅπλα ποὺ τοῦδωσε ὁ Θεὸς – μὲ τὰ χέρια του,— αὐτὸ εἶναι τὸ θαῦμα.

— Μά, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, γιατὶ δὲν συνέτρεξες τὸ Βερτράνδο; ρώτησα.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπε ὁ Χάνς μ' ἕνα χασμουρητὸ πρὸ τοῦ ἀποκοιμηθῇ δὲν ταίριαζε νὰ ζήσῃ ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέτοιο θάνατο τῆς γυναῖκας του. Τὸν ἄφησα νὰ σκοτώσῃ τὸ Μιμῆ καὶ νὰ σκοτωθῇ κι' ὁ ἴδιος.

ΡΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΓΚ

Ὅσες γλυκάδες καὶ χαρὲς μᾶς περιχυν' ὁ ἔρχομός,
τόσες πικράδες καὶ χολὲς μᾶς δίνῃ ὁ μαῦρος χωρισμός.

Γ. Βιζυηνός

Ὅταν τὸ μάτι μου ρισθῇ καὶ κιτρινίσ' ἡ ὄψι.
Τὸ χέρι ἁρπάζει τὸ σπαθὶ ἀκόμη κι' ἀπ' τὴ κόψι.

Σααδὴ